

6)
Tämä hypoteesi, joka oli vallalla läpi viime vuosisadan ja jota vastaan m. m. H. P. Wlavatsky Salaisessa Opissaan tuohaankin teki painavia huomautuksia, ei nyt enää ole täysin pätevä tieteellisesti. On tehty havaintoja, jotka kumoavat erinäisiä kohtia Kant-Laplace'n teoriassa, ja on esitetty uusia kosmogonisia selityshokeita, mutta vielä ei mikään teoria ole saavuttanut yleistä tunnustusta. Laplace'n ^{yl-} ~~kuu-~~ ^{pea} ~~kuu-~~ sana Napoleonille, kun tämä keuhuttuaan tähtitieteilijän maailmanselitystä hämsnästyneenä kysyi, mihin sitten jumala joutui: „~~mitte~~ emme enää tarvitse tätä olettamusta” on kaatunut omaan tyhjiyyteensä; tiedemiehet eivät ole kyenneet ratkaisemaan maailman arvotusta puhtaasti koneellis-materialistisella tavalla. Jumala on sitteinkin tarpeellinen, maailman järski, tahto, ensimmäinen liikuttaja. Vanhat tietäjät, jotka kausottivat avaruuden jumalilla ja elivillä olennoilla, olivat lähempänä totuutta kuin oppineet, mutta henkisesti sokeat aineeseenuskijat.

Meillä ei ole mitään syytä pitää kansojen vanhoja uskonnollisia maailmansyntyoppeja lapsellisina joutavuuksina. Niiden muoto saattaa meistä tuntua lapselliselta ja „epätieteelliseltä”, mutta

kun saamme silmiimme muodon takana piilevän
 mysteriokuvan, näemme, kuinka yhtäpitäviä ne ovat,
 ja ymmärrämme, että ne paljastavat seikkoja maail-
 moiden synnyn suhteen, joihin tieteellinen tutkimus
 nykyisillä keinoillaan ei yletykään. Vanhat kosmo-
 goniat eivät kuvaa meille niitä näennäisesti ~~mat-~~^{ko-}
 neellisia prosesseja, joiden kautta aurinkokunta fyys-
 sillisesti syntyy, vaan niitä näkymättömän maailman
 seikkoja, jotka fyysisen synnyn aiheuttavat; ne toi-
 sen sanoen kuvaavat meille maailman alkua ja kehii-
 tyksiä ~~jumalan~~ jumalan, ei ihmisen kannalta
 katsottuna. Ja ken muu kuin totuuden pyrkä-
 henzen elähtyttämi tietäji uskaltaisi jumalan
 syvyyksiä tutkia?

Maailman syntyä on sentähden aina
 kutsuttu "maailman luomiseksi". Luominen on toimii-
 ta ja edellyttää toimijaa eli luojaa. Koko prosessi
 on ~~sentähden~~ elävän luojan työtä.

Mutta tämä työ ei ole järjelle kä-
 sittämätöntä eikä järjenvastaista tyhjistä loikei-
 nista. Tyhjistä ei synny mitään. Kaikki mitä on,
 on ollut ja on oleva. Aine alkuolevaisena on yhtä
 ikäinen kuin henki eli tajunta ja molemmat ^{olemukseltaan} ovat
 yhtä ilmenemättömässä absoluutisessa jumaluudes-

sa. Suominen on jumalallisten älyolentojen työskentelyä ^(näkemyskentän ja inspiraatiokenttien toteuttamiseksi) avulla. ~~muttamiseksi~~ ja soinnuttamiseksi, joita yhteisellä nimellä kutsomme materiaiksi eli aineeksi. Suominen on taiteellista työtä. Katsokaamme nyt, millä tavalla suomalaiset tietäjät ovat kuvanneet suomistyötä; samalla näemme silloin jumalallisen kolminaisuuden ilmenevän luojan eli Logoksen kolmivaiheudessa, s. o. hänen taiteellisen luomistyönsä kolmessa asteessa.

Seuraamme uuden Kalevalan tekstiä ja näemme heti, että luominen jakautuu kolmeen jaksoon: 1) konseptsioni, 2) raskauden tila ja 3) varsinainen luomistyö. Koska koko luominen on logoksen eli Väinämöisen toimintaa, on mielessä pidettävä, että ~~my~~ monet esiintyvät olennot ovat vain Väinämöisen toisintoinen ^{ia}, jotka ilmaisevat eri puolia hänen olemuksessaan. Huomattavaa sijasta voimme siis puhua Väinämöisestä (vrt. veemosen > Väinämöinen).

„Yksin syntyi Väinämöinen, ilmes-tyi ikirunoja“, kertoo Kalevala ja nämä sanat jatkavat jo kokonaisen maailman salaisista tiedoista. Vanhassa Kalevalassa on vielä sanat „yöllä syntyi Väinämöinen, päivällä meni pajahan“. Väinämöinen eli

Logos oli siis vanha jo syntyersään - viisas, ikkuisen
 salaisten tietojen tietäjä (^{lyhyesti} "ikkinen"). ~~Päätettiin~~
~~hän näissä sanoissa kuvattu~~ ^{siinä} seikka, että
 luoja oli ennen elänyt, ^{ehkäpä} kaukaisessa onneisyy-
 dessä ~~ollessaan~~ kehittynyt ja viisastunut, mennei-
 syydessä, joka ~~silloin~~ ^{nyt} ka oli käynyt ennen sitä toi-
 mettomuuden tilaa, missä hän nyt oli aikansa
 viettänyt ja ~~jota~~ joka ilmenee alkusäkeissä:

petit

Piti viikoista pyhyttä
 Iän kaiken inpeyttä,
 Ilman pitkillä pikoilla,
 Tasaisilla tanterilla.

Luoj, Väinämöinen, oli jonkun e-
 dellisen työn loputtua levännyt puhtaan tajun-
 nan ilmenemättömässä maailmassa. Siinä olotil-
 lassa hän ~~loputta~~ ^{vihitellen} ikävystyi aikojansa, vuostui
 elämänsä

petit

Ikävystyi aikojansa,
 Vuostui elämänsä,
 Aina yksin ollessansa,
 Inpeni eläessänsä,
 Ilman pitkillä pikoilla,
 Avaroilla autioilla.

Heräsi taas luomisenhalu. Syttyi leo-
 jän sydämessä ~~ensimmäinen~~ aatos uuden maailman

60) (Tapahtui luojan taiteellisen) ^{syntyä}
luomiseksi, ~~Tämä oli~~ konseptio, ~~eli~~ n. k. ensi-
näinen logos, ^{eli} Maailmantahto, joka ~~keräsi~~

Petit

Jopi' on astiiksen alemma,
Laskensi lainehille,
Merenselväälle selälle,
Ulapallen aukealle.

Kun herran vastaisen maailman ku-
va on ensimmäisen inspiraation hetkenä jumalalli-
sessa mielikuvituksessa nähty, tapahtum "laskeu-
tuminen aineeseen" puhtaana tajunnan maailmas-
ta. Logos ympäröi itseään ^(absoluuttisella epämuualla) alkukaaoksella, jota
kosmogoniassa usein "mereksi" nimitetään. Tajun-
nan maailmassa syttynyt aatos ja ~~se~~ keräämin-
^{(joiden tulee antokseksi muoto (muoto))}
sa ainekset, saattavat luojan rakkauden tilaan.
Hän on nyt kaksinainen, sisällisessä tuokassa ja työs-
sä, etsiessään hengessään muotoa luomisantoksekselle.
Inspiroiva aatos on saanut hänensä rakkauden liik-
keelle. Isästä, tahdosta, on syntynyt äiti, tunne,
ja ~~se~~ ~~yt~~ ~~äiti~~ äiti on nyt vuorostaan syntyty-

"Meri" on ^{esim.} latinaksi mare, jonka monikkomuoto on maria. Ma-
ria on kristuksen (logoksen) äidin nimi. Äiti on latinaksi mater.
Aine on latinaksi materia. Yhtäläisyyttä on siis muodossa ja
soinnussakin olemassa noiden sisäisesti saman merkitysten sanojen
välillä; mater, materia, maria.

61)
Turkissa.

Petit

Oieri impi Väinämöinen,
Ulpi iät, uipi lannet,
Ulpi luotehet, etelät,
Ulpi kaikki ilman rannat,
Turkissa tulisen syynyn,
Vatsan vairoissa kovissa;
Eikä synny syntyminen,
Suoru luomatoim sikio.

Mikä verraton psykologia! Ihkimil:
lineukin luoja - renoilij, taiteilij, keksij - joutuu en-
simäisen autuaallisen näkemysen jälkeen tähän turhan
tilaan, kun hän näkemystään tahtoo toteuttaa. Kuinka
monit ajattelee ^{tässä tilassa} niinkuin Väinämöinen (Ilmater):

Petit { Parempi olisi ollut
Ilman impenä eleä..

ja rukooilee sisäistä jumalaansa, että "päästäisi
püän pintehestä, vaimon vatsan vääntehestä." Suo-
nisen tunnelma ei vielä ole kyennyt muuttamaan
luomisen järjeksi, ja tätä kutsutaan "toiseksi Logok-
seksi", Maailmantunteeksi, joka olemukseltaan on
miesnaisellinen, henkeä ja ainetta.

Apu on tarpeessa, ja apu tulee. Työ
alkaa ja tuoka unohtuu. Väinämöisen vieriellessä

62)
aineen aalloilla

Petit { Tuli sothka suora lintu,
Lentää leluttelevi,
Etsien pesän sioa,
Asunmaata arvaellen,

ja Väinämöinen

Petit { Nosti polvea meresti,
Lapaluuta laineheste
Sothalle pesän siäksi,
Asunmaaksi armahaksi.

Sothka "keksi polven Väinämöisen" ja

Petit { Siihen laativi pesänsä,
Muni kultaiset munansa,
Kuusi kultaista munoa,
Rautamunan seitsemän.

Miksi on nyt "tuo sothka, suora lintu",
joka saattaa luojan unohtamaan tuskansa? Se on
ajatus, järki, tarkemmin määriteltynä: muotopiikk:
siväily. Helppotuksen huokaus pääsee inhimillisen
kein työntekijän rinnasta, kun hän ajatuksellaan aske-
rellen keksii, millä tavalla on menetettävä, jotta idea
totentuisi. Ja ensimmäinen realisoiva ajatus tulee kuin
lintu lentäen avaruuden pimeydestä. Ei ole lintu hu-
nosti valittu ajatuksen symboli. Saman vertaus-

Kuvan tapaan mekin useissa vanhoissa uskomuksissa. Indiassa puhutaan „ ajan joutsenesta ” ja yksin kristinuskossakin esitetään pyhää henkeä kyyhkyn muodossa. Sotka eli kokeo onkin luojan avaruuksia kippoora ajatus, Väinämöisen toiminta äly, n.k. „ kolmas Logos ” eli pyhä henki, jonka tehtävä on alkukaaoksen järjestäminen.

Mitä sotka tekee? Hän organisoii alkuainetta atomeiksi. Hän muodostaa seitsemänlaisia alkuatomeja, kuusi näkymättömän maailman kultaista ja yhden fyysillisen maailman rauta-atomin?

~~Nämä~~ Munat ovat nimenomaan atomeja, ei ~~joka~~ kiertotähtiä, ei aurinko, sillä nämä syntyvät myöhemmin. Vasta kun Väinämöinen ^(11 km:stä) „va-
 bahutti polveansa ”, niin että „munat vierähti ve-
 tehen ” ja ~~ka~~ karsuivat „ muruiksi ”, muuttuivat mu-
 rut maaksi, heukseksi, auringoksi ja (kierto-)tähdiksi. Us-
 ta ~~kuu~~ rakkaus yhdessä järjen kanssa rakensi maail-
 man. Me emme nyt sanoisi, että atomit kat-
 kelaavat kappaleiksi, vaan että ne liittyvät yhteen,
 kun ilmiömaailma luodaan, mutta asia on sama.

1) Luovat osattavat vaihdella ~~3~~ kolmesta kahdeksaan, sillä „ tasojen ” eli „ maailmoitten ” voidaan luokitella eritavalla.

Uusimmat tutkimukset atomiopin alalla ovat vie-
neet siihen johtopäätökseen, että atomit ovat täydellisesti organisoituja maailmoita, aivan kuin aurinkokunta pieneniskoossa — melkeinpä jonkinlaisiin Leibnitsiin monadeji, — ja niin ollen ei näyti olevan paljonkaan eroa "suuren" ja "pienen" välillä. Päinvastoin meidän, ihmisten, aistima kosmos on todellisuudessa vain osa eli pirstale koko monitasoisesta aurinkojärjestelmästä, ja hyvällä syyllä voimme sanoa, että ~~jokainen~~ atomi, joka sinään on täydellisen kosmoksen kuva, on aivan ^{vain} muruiksi karshakannut meidän maailmassamme. Väestöjen viisaus ja syvä tieto tuntuu siis tämänkin kuvauksen lomitse pilkistävän näkyviin.

Kerrotaankau selvästi, miten luomis-
työ jatkuu. Väinämöinen (Ilmatar)

Alkoi luoa luomiansa,

Saautella säämiänsä...

Kussa kättä käännihytti,

Sühen niemet süvoeli;

Kussa pohjasi jalalla,

Kalahauat haivaeli;

Kussa ilman kuplistihe,

Sühen syöverit syventi." J. v. e. ^{Hand?}

Petit

Toiselle sivulle

~~Siunaus~~ Tämä jälkeen on hypättävä Kalevalan Tässä
~~Siunaus~~ ^{joka} ~~Siunaus~~ /sosta Tammesta, (Kalevalan toinen runo) jätän tässä
luomiskertomusta, siirtyen nyt aurinkokunnasta maan-
han, Samoin kuin Mooseksen I kirjan luomiskertomuksessa vesiko-
loontui mereksi, niin että kuiva näkyi, ~~kerrotaan~~ ennenkuin
maa rupesi quita kasvamaan, kerrotaan Kalevalassakin, että luo-
ja (Vaiainmoinen) eli "monta vuoth"

Petit { Saareissa sanattomassa,
Mantterissa puuttomassa.

^{joka on,} Vasta tämän jälkeen "Pellevoinen, pellon poika"

Wäikköpuu muualta tulleet orgaaninen elämä,

Petit { Kylvi maata kyyhätteli,
Kylvi maata, kylvi soita,
Kylvi auittoja ahoja,
Panettavi paarikoita.

Min vihannoi ja karvoi kaikehlaisii puuta, mutta
ei vielä kasvannut se "jumelan puu", jonka jälkeen vasti maanvil-
jelys saattoi aikaa. Tämä jumelan puu eli iso tammi oli, kuten Julius
Krohn oikoi aineksi, suuri jylvi, joka peitti ^{taivasta} aurin-
gon ja kuen näkyistä ja jonka vasti pieni mies (salainen) sai puhe-
keamaan. Kuvuus vain ei tarkoita yksityistä tapausta, vaan sitä aikaa
marjallon ilmastollisessa kehityksessä, jolloin ~~taivasta~~ kosteus ja ahin-
maiset sateet olivat vallitsevassa ^{vain} iloniona luonnossa. Vasta kun
tämä yhtämittäinen kosteus oli poistunut ja aurinko rupesi paista-
maan,

Petit { Karvoi marhan marjanvarret,
Kukert kultaist keolle,
Rusohot karvoi kaikehlaiset,
Monenmuotoiset sikeri...

Ja vasti tämän jälkeen alkoi maan viljeleminen. Väi-
namoinen (toinen) meren rannalta "kuusia jyviä, seitsemia siemeniä" ja
rupesi kylvämään. Samaten salaiset traditsionit kertovat, että vehnän
siemenit alkuaan tuotiin maan päälle toisesta tahdesti.

1) J. Krohn, Suomalaisen kirjallisuuden historia, I, siv. 290 ja seura.

65) Siirryimme nyt takaisin ensimmäiseen runoon,
joka kehitimme kesken ja sitten tulimme ^{ennen} sangen merkilliseen
kohtaan. Luoga eli Väinämöinen on koko ajan ollut
toimessa ~~eli~~ ^{ja} työssä, mutta vielä hän ei ole „synty-
nyt“.

Petit } Jo oli saaret siivottuna,
Suotu luotoset merehen,
Ilman piletit pistettyinä,
Maat ja manteret sanottu,
Kirjattu kivihin kirjat,
Veetty viivat kalliioihin,
Ei ei syyny Väinämöinen,
Ilman ikivirunoja.

Kalevalaa lukiessani erehdyttiäni tiettyä
se, että Väinämöisen sijasta on käytetty nimi Ilmatar.
Mutta kun muistaa, että ne ovat yhtä, tulee nyt
kysyneeksi, miksi Väinämöinen nyt vasta alkaa
syntyä. Vanhassa Kalevalassa hän onkin ennen
syntynyt (ji se oli ~~edellä~~ ^{ennen} esitetyn kolmeinaisuusopin
merkityksen kannalta paikallaan). ~~mutta~~ Ouko nyt
uuden Kalevalan runo harhaan joutunut, sillä
Väinämöinen kolmiyhteisenä dogoksena on jo e-
sintynyt kuvauksemme mukaan? Tähän vastaam-
me: ei suinkaan, sillä uudessa Kalevalassa vii-
tataan siihen merkilliseen seikkaan, jota kut-

sutaan „toiseksi luomiseksi.”

Mitä näet luomisesta vielä puuttua, vaikka maailmat jo ovat muovaittuna? Puuttuu ihminen, puuttuu „jumalan kuva”, eikä meidän tarvitse ajatella, ettei eläviä olentoja olisi: onhan maailma täynnä elämää, saattaa olla ihmis-
muotojakin, Mutta ennenkuin luojan voimat pääsevät muodossa tajuisiksi, ei Väinämöinen, ei Logos vielä ole päässyt vapaaksi emonsa kohdusta. Vasta kun ihmisessä järski herää, kun herää inhimillinen äly, ajatus ja sieluelämä, vasta silloin Väinämöinen sytyy.

Mitä luomistyö on muuta kuin luojan pyrkimistä itsensä esille tuomaan? „Minä tahdon nähdä oman kuvani.” ja kuva kuvan jälkeen hylätään: „ei ole tämä minä itse”. Vasta ihmisessä luoji alkaa katsella itseään, ja syväällä ihmisen sielussa asuu luojan tahto nähdä itsensä täydellisyydessään. Sentähden ei ihminen tänään rauhaa löydä, ennenkuin hän ymmärtää tämän sisimmän jumalallisen kaipuunsa ja alkaa pyrkiä sitä täydellisyyttä kohti, jota varten ~~on~~ hän on luotu. Rukoilke jumalan ääri hänen sisäntään:

Petit

Sarta maalle matkamiehti,
 Hmoillen inehmon lasta,
 Kuuta taivon katsomahan,
 Päivä ihoamahan,
 Otavaista oppimahan,
 Tahti tähyämähän!
 Ja omia voimia jumala ihmisen muo-

lossa syntyy:

Petit

Liikahutti hinnan portin
 Sormella nimettömällä,
 Lukon luisen liikahutti
 Vasemmalla varpahalla,
 Tuli kynsin kynnyksestä,
 Polvin porstuan ovelta.

Oman kolmiyhteytensä on luoja
 ihmiselle lahjottanut. Ja tämä on toinen luomineen.
 Koko maailmansyntä on taitajan kun-
 nalta suuren taiteilijan luovaa työtä. Se on tuska
 ja se on riemua, ja sen kuvaamisessa Kalevala
 on mestari. Kuinka tyynesti Kalevalan luomiskertomus
 vaikuttaa yksinkertaisuudessaan. Siinä ei ole tavallisia in-
himillisiä tunteita, siinä on suurempia tunteita, suurempaa
voimaa, jumalallisia ajatuksia ja jumalallista lahtoa. Se nousee eteen-
 me ylevänä, majesteettillisena.